

метра. И като се изпъна по коремъ, притаи дъхъ и изостри слухъ. Говорѣше се за кризата, за тежкото положение на беднитѣ и срѣдни селяни и за решителната борба, която трѣбва да се поведе срещу обирачитѣ и спекулантитѣ.

— Кой срѣденъ селянинъ, да не говоря за беднитѣ, се чувствува вече като собственикъ и господаръ? — питаше ораторътъ. — „Никой!“ — отговаряше Сълплията, сѣкашъ запитваха него.

— Частната сѣбственостъ на беднитѣ и срѣдни селяни винаги е била много удобна форма за ограбване и експлоатация, но едва сега, при общата криза на капиталистическия свѣтъ, селянитѣ видѣха това... „Право!“ — казваше Сълплията.

— Буржуазията така е наредила всичко, че бедниятъ и срѣденъ селянинъ да се има като собственикъ, за да тича денонощно, а плода му да грабятъ капиталиститѣ — като почнете отъ селския бакалинъ и лихваринъ, та свършите съ банкерина и фабрикантина. . . — „Глей ти!“ — изръдаше тънkitѣ си черни вежди Сълплията.

Предъ очитѣ му падаха чернитѣ превръзки на простотията и заблудата. „Глей ти, глей!“ — казваше си той. — „Просто, разбирашъ го, ама когато ти го кажатъ. . . Ето защо властта не позволява на работниците да разправятъ предъ сиромаситѣ кое какво и защо е. . .“

Оратора напжтваше младежитѣ какъ да водятъ агитация, какъ да работятъ и обхващатъ маситѣ. Сълплията бѣше скованъ отъ интересъ. Но ржцетѣ му започнаха да изтрѣпватъ, краката му отмалѣха, студъ полазваше въ коленетѣ му, дето се бѣше загнездилъ резматизъмъ още отъ Балканската война. . . Но онова, което най-страшно го измжчваше, бѣше невъзможността да запуши Презъ храсталацитѣ свѣткаха плахо и скрито ци-